

е отишъл съ самозванецът не отъ невѣжество и не отъ легковѣрностъ, а като безирравствененъ подлецъ и вреденъ нехранимайковецъ.“ — „Ахъ, това не е истина,“ извикала Мария Ивановна. — „Какъ не е истина?“ извикала и госпожата и подскокнала. — „Не е истина, вѣрвайте бога, не е истина! Азъ зная сичко; азъ сичко ща да ви разкажа. Той само зарадъ мене са подвѣрна на сичко, щето го е постигнало. И ако той не са е оправдалъ предъ съдътъ, то е направилъ това само за туй, че не е щѣлъ да заплете и мене.“ Послѣ това тя ѝ разказала распалено сичко, щото е познато вече на читателите ми. — Госпожата я изслушала съ внимание. — „Дѣ сте на квартира?“ попитала тя най-послѣ, и, като чула, че у Анна Василевна, то казала съ усмивка: „А! зная. Прощавайте, не говорете никому за нашата срѣща. Надѣямъ са, че нѣма дълго време да чѣкате отговоръ на писмото си.“ Послѣ тая дума тя станала и влѣзла въ една покрита алея, а Мария Ивановна са вѣрнала при Анна Василевна, припжлнена съ радостни надѣжди. — Стопанката ѝ помѣмрала за толкова ранната есенна расходка, която била вредна, спорѣдъ думите ѝ, за здравнето на младото момиче. Тя внесла самовартъ и, като захванале да ниятъ чай, пожелала да продължи безкрайните придворни разкази, когато изведнашъ една отъ придворните карети са задрѣла предъ вратата, и камеръ-лакейятъ влѣзалъ да каже, че царицата е заповѣдала да вика дѣвойката Миронова. Анна Василевна са зашемедила да шета. „Охъ, ти господи! извикала тя. — Царицата ви вика въ дворътъ. А какъ ли е тя можѣла да са извѣсти за васъ? А какъ щете вие, госпожице, да излѣзете предъ царицата? Вие, както ми са чини, не можете и да стѣпите така, както подобава въ дворътъ... Да ви не спрово-